tibi de exteriori nobilitate generꝫ. ⁊ cur de nobilitate ali quoꝝ tue parentele erubeſcis. Sūt em̄ forte illi magni corā deo faciēte hō eoꝝ humilitate quoꝝ interioris nobi/ litatis claritas euidētius finaliter apparebit quādo no biles mundi obſcurabuntur ⁊ in exteriores tenebras mittentur.

Septim⁹ liber cōtinet cōſolationū

remedia oportuna. ꝯtra illa turbatiua q̄ opponunt diui tijs ⁊ reꝝ facultati. Et hꝫ capl'a quinqꝫ.

I De ꝯſolatōe ſuꝑ diuitiaꝝ ſiue reꝝ tꝑaliū caren(tia.
II De ꝑditione pecunie ⁊ aliaꝝ reꝝ.
III De abdicatōe vel relictōe tꝑalium
IIII De Pauꝑtate
V De Penuria

☞ De conſolatione ſuꝑ diuitiaꝝ ſeu reꝝ temꝑaliuꝫ carentia. Caplm̄ Primū.

PRimo igitur triſtari non debes de diuitiaꝝ ſeu reꝝ tꝑaliū carētia ꝓpter multa q̄ oꝑari ſo lent mala. Vn̄ Bern̄. Beatus q̇ poſt illa non abijt que poſſeſſa nos onerant. amata inquinant. amiſſa cruciāt. Et iteꝝ. Diuitia/ rum amor inſatiabilis longe ampli⁹ deſiderio torquet aīam q̄ꝫ refrigere vſu ſuo: vtpote quaꝝ acq̇ſitio laboris poſſeſſio timoris: amiſſio plena doloris eſt. hec Bern̄. Vn̄ ⁊ Aug. Abijce a te diuitiaꝝ onera. abijce vincula non voluntaria. abijce anxietates ⁊ tedia que te pluribꝰ annis inquietāt. Et iteꝝ. Venditis rebꝰ nr̄is nullum maius eaꝝ accepimus ꝑcium q̄ꝫ noſipos. implicati em̄ talibꝰ noſtri nō eramus. Et iteꝝ. Auꝝ amplius cruciat apud quem largius fuerit. aurum amantiſe, nihil de ſua poſſeſſione ꝑmittit. refundit ei reatum ſuum cui vſum negat. Et iteꝝ. Aurū eſt macula laboꝝ. ꝑiculum poſſi/

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

dentium. auꝝ eneruatio ꝟtutum. auꝝ malus dñs: pro/
ditoꝛ ſeruus. Et iteꝝ. Moꝛbꝫ diuitiaꝝ eſt ſupbia. nam
grandis animꝰ eſt q̇ int̃ diuitias iſto moꝛbo nõ tentat̃
ſꝫ maioꝛ animꝰ diuitias vincẽs ꝯtẽnendo. Hec Augꝰ.
Uñ etiã Chryſ. Diuitiaꝝ ſequela ẽ luxuria. ira intẽpe/
rãs. furoꝛ iniuſtꝰ. arrogãtia. ſupbia. oiſq; irrõnabil̃ mo
tus. Uñ ⁊ Petrꝰ Raueñ. Auri cuſtos: ſeruatoꝛ argẽti
ſecuritatem nõ hꝫ. neſcit quietẽ. ⁊ cui deeſt ſecuritas q̇es
perit. pena diues eſt ille ⁊ nõ cẽſu. Uñ ⁊ Beda. Fami/
liaris res eſt humanũ coꝛ opibꝫ ac libertate diſſolui. erũ
nis ꝟo ac paupertatibꝫ ad ſemetipm̃ recolligi. Deniq;
multũ eſt difficile habere diuitias ⁊ coꝛ nõ apponere: di
cente dño in euãgelio. Ubi eſt theſaurꝰ tuꝰ ibi ⁊ coꝛ tu
um. Sꝫ ꝑiculoſum valde eſt coꝛ apponere: imo ⁊ moꝛ/
tifeꝝ: Coꝛde em̃ ſpinis attacto nec̃e eſt hoiem moꝛi. Et
certe diuitie ſunt ſpine/ teſte ſaluatoꝛe in quodã loco euã
gelij. vbi ⁊ Greg. teſtat̃ di. Qꝛ diuitie ſpine ſunt: qꝛ cogi
tationũ ſuaꝝ pũctiõibꝫ mentẽ lacerãt: ⁊ cũ vſq; ad pec/
catũ ꝑtrahũt q̃ſi inflicto vulnere cruentãt. Hec Grego.
Bene igit̃ eſt moꝛtiferũ coꝛ apponere. Uñ ⁊ ne h̃ pe
riculũ incurramꝰ p̃monuit nos dñs ꝑ os ꝓphẽ dicentis.
Diuitie ſi affluãt nolite coꝛ apponere. Maioꝛ em̃ cura
eſt ſibi de coꝛde a q̊ dependet interioꝛis hois vita ſpũa/
lis: ſicut a coꝛde carnali vita carnis. Sine aũt mag̃ pe/
ricnlo p̃t manꝰ apponi hmõi ſpinis: nõ ad eas manu cõ
primendũ ſiue ꝯcludendũ: ſꝫ amouendũ ꝑ largitõem ele
moſynaꝝ apiendo largã manũ ad diſtribuendũ. Inſuꝑ
diuitie poſſeſſe ſaltẽ abſq; ꝓmptitudĩe eas relinquẽdi ꝓ
pter deũ diſciplinatui chꝛi derogãt. Uñ ipe chꝛs i euan
gelio. Ois inq̇t q̇ nõ renũciauerit oibꝫ q̃ poſſidet nõ p̃t
meꝰ eſſe diſcipulꝰ. Et p̃ter p̃dicta mala attẽde qđ dꝛ in
Eccliaſtico. Si diues fuerꝭ nõ eris immunis a delicto.
Et rurſus in euãgelio. Quia diues difficile itrabit i re/

gnum celoꝝ. Igitur his omĩbꝫ malꝭ ꝯſideratis: attende ꝟba Bern̄. dicentꝫ. Querat diuitias pagan⁹ q̇ ſine deo viuit. q̄rat iude⁹ q̇ terrenas ꝓmiſſiões accepit. ſꝫ q̄ mēte chꝛian⁹ diuitias q̄rit poſtꝗ̄ chr̄s brōs eſſe paupes p̄dicauit Et ſectare illḋ ſalubꝛe Ciceronis documentū vtilitatꝫ parit τ honeſtatis. Plenū diuitijs inq̇t ſiue diuitē eſſe tu ꝟo p̄fer ꝟtutē diuitijs. Nā ſi voles diuitias cum ꝟtute compare: vix ſatis idonee tibi videbunt diuitie q̄ ꝟtutis pediſſeque ſunt. hec ille. Et iō legit de Socrate thebano ꝙ cū ad philoſophandū Athenas ꝑgeret. non putās ſe poſſe τ ꝟtutes ſil τ diuitias poſſidere: magnū pōdus auri in mare ꝓiecit dicēs. Abite peſſime diuitie. ego vos mergā ne ego mergar a vob. Nō ſolū ḡ carendū ē diuitijs: ſꝫ ſtꝫ etiā ſꝑnende atꝗ abijciēde nō tn̄ inutiliter ſꝫ in vſus paupeꝝ meritoꝛie ne ꝟtutibꝫ obicē ponant Et euacuandū eſt coꝛdis ſcriniū ab eis ne ipm onerent τ inquietēt. Vn̄ Hiero. Si inq̇t habes vēde τ da pauꝑbꝫ. ſi nō habes grādi onere liberat⁹ es. Fert aūt τ Bernardū (audito ꝙ ſexcēte marcheꝛ quēdā abbatem ſibi tn̄ſmiſſe eēnt ſpolio deꝑdite) hec ꝟba dixiſſe. Bn̄dictus de⁹ q̇ nob ꝑpcit ex h̄ onere. Sꝫ τ de Diogene legit. ꝙ cū ei a capite fur ḋ nocte ſacculū cū nūmis ſbtrahere conaret. tolle inquit infelix vt facias vtroſꝗ doꝛmire. Ex p̄dictꝫ ḡ breuit colliḡe: ꝙ ꝟtutes ſtꝫ opibꝫ p̄ferende qꝛ ſm Ber̄. vere diuitie nō opes ſꝫ ꝟtutes ſunt: q̄s ſecū conſcia poꝛtat vt in eternū diues fiat.

¶ De ꝑditione pecunie τ aliaꝝ reꝝ. Ca. IX.

Inſup nō doleas de pecunie vꝉ aliaꝝ reꝝ ꝑditione ſiue alioꝝ dānoꝝ illatōe. ſꝫ poti⁹ gaude de tuij pſi⁹ ꝯſuatōe vꝉ alia vtilitate. vn̄ Sen̄. Oia ꝑdidiſti: ſꝫ cū oībꝫ perire potuiſti. Noli ꝯq̄ri ꝙ incideris: gaude ꝙ euaſeris. Qui ſe hꝫ nihil ꝑdidit. Et iteꝝ. Pecuniā ꝑdidiſti. o te felicē ſi cū illa auariciā ꝑdidiſti. ſꝫ ſi illa manet

ap̄d te/es tāto felicior quo tāto malo materia ſubducta
eſt. Hec Seneca. Sȝ nonne eſt meli⁹ pecuniā vel alia
tp̄alia ꝛ cū ill' etiā auariciā pdidiſſe: q̄ȝ in piculo pditio/
nis ſuꝑpi⁹ māſiſſe: Audi adhuc ꝛ alia ṽba eiuſdē. Pe/
cuniā inq̄t pdidiſti: ꝛ illa q̄ȝ multos. eris nunc in via ex/
peditior. domi tutior. exonerauit te fortuna ſi intelligis
ꝛ tutiore poſuit loco. Damnū putas ſȝ remediū eſt. de/
fles. gemis. miſerꝝ te clamitas q̄ opib⁹ excuſſus es. tuo
vicio iſta tibi iactura tam triſtis eſt. nō tam moleſte fer/
res ſi tanq̄ȝ pditurus habuiſſes. Hoc etiā te poterit cō/
ſolari: qꝛ forte res illas quaꝝ amiſſionē deploras nō ſp
habuiſti. Vn̄ Greg. Mag̃ ꝯſolatio in reꝝ amiſſione ē
illa tp̄a ad mentē reducere quib⁹ nos cōtingit res quas
pdidim⁹ nō habuiſſe: vt dum vnuſq̄ſq̄ȝ intuet̄ q̄ aliqn̄
illa nō habuit. dolorē tempet q̄ amiſit. hec Greg. Item
ex h̄ merito debes ꝯſolari: qꝛ tua nō erāt q̄ pdidiſti. Au
di de h̄ exemplū qđ Seneca narrat đ quodā. Stilbon
inq̄t capta patria: amiſſa vxore: cū ex incēdio publico ſo
lus ꝛ tn̄ btūs exiret: interrogāti Demetrio nunq̄d oia
pdidiſſet. r̄ndit. Nihil pdidi. oia bona mea mecū ſtꝫ. iu
ſticia. ṽtus. prudētia. Nihil em̄ bonū putare potuit ni/
ſi q̄ eripi nō poſſet. Vn̄ Amb. Nō ſtꝫ inq̄t bona hoīs
q̄ ſecū ferre nō p̄t. Scias etiā q̄ ablatio ſeu ꝑuatio rerū
in terrꝫ amataꝝ magnū parit fructū. Vult em̄ deus q̄
hō iā celeſtꝫ fact⁹. deū pure diligēs ꝛ q̄ ſurſuȝ ſtꝫ ſapiens
minimā curā habeat đ his q̄ ſtꝫ ſup terrā. ꝛ q̄ amores ho
minis a đo ſe nimis nō elogēt: ꝑ̄ſtim ad terrena. Demuȝ
ſcti viri r̄b⁹ amatꝫ eē licitꝫ ſe ꝑuare ſolēt vt ab illicitꝫ faci
lius ſe abſtineāt. vn̄ Grego. Hn̄t inq̄t ſcti h̄ ꝓpriū. nā vt
ſp ab illicitꝫ lōge ſint: a ſe plerūq̄ȝ licita abſcindūt.

¶ De abdicatōe vl' relictōe tp̄aliū Ca. III.

Cetèꝝ nō triſterꝫ de abdicatōe ꝛ relictōe tp̄aliū nec
timeas defect⁹ eoꝝ. vn̄ Chryſ. Aialia fecit de⁹ p/

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ꝓter hoīez: hoīez ꝓpt̄ ipm̄. Vñ Hugo in didaſcolicon. Vide hō d̄t mūdus qūo amauit te q̄ ꝓpt̄ te fecit me: ſeruio tibi q̄ꝛ factꝰ ſuꝫ ꝓpt̄ te: vt tu ſuuias illi q̄ fecit me ⁊ te. me ꝓpt̄ te ⁊ te ꝓpt̄ ſe. ſi ſentꝭ bñficiū r̄dde debitū. ſi accipis benignitatē redde charitatē. hec Hugo.

¶ De Pauptate Ca. IIII.

Si ḡ aīabꝰ miſtrat ꝓpter hoīez / qūo hoībꝰ nō miniſtraret ꝓpt̄ ſeipm̄. vñ ⁊ Hiero. Pauptatē times ſꝫ btōs paupes chr̄us appellat. de cibo cogitas ſꝫ ſides famē nō timet. Sꝫ ⁊ ps̄ d̄t. Iacta cogitatū tuuꝫ in dño et ipē te enutriet. Vñ ⁊ Tho. de Aquino. Licꝫ ille q̄ dat oīa ꝓpter chr̄m ſb̄trahit ſibi aliq̄d auxiliū vite. nō tñ oē. q̄ꝛ adhuc manet ei auxiliū diuie ꝓuidētie. q̄ ei ī necc̄arñs nō deerit ⁊ fideliū deuotio. Et iteꝝ. Ille q̄ dimiſſis oībꝰ ꝓpter chr̄m ſpem hꝫ vt ſuſtenteꝛ a deo: nec p̄ſumptuoſus eſt nec tētat deū. tū q̄ꝛ fiduciā debitā de deo hꝫ ex diuina auc̄te ↄceptā: tū q̄ꝛ remanēt fideles deuoti ꝑ q̄s ⁊ pōt ⁊ dꝫ ſatiſfieri. Vñ et̄ Augꝰ. Tu chr̄iano: tu dei ſeruo: tu bonis opibꝰ dedito. tu dño ſuo charo aliquid exiſtimas deſituꝝ. an putas q̄ q̄ chr̄m paſcit a chr̄o ipē nō paſcat. An putas terrena deerūt q̄bꝰ celeſtia ⁊ diuina tribuunt. Vñ hec incredula cogitatio: vñ impia ⁊ ſacrilega meditatio: Audi ⁊ Hiero. Chr̄s inq̄t eſt oīa: vt q̄ ꝓpt̄ chr̄m oīa dimiſerit vnū iueniat ꝓ oībꝰ. ⁊ poſſit libē clamare ꝑs mea dñs. vñ Augꝰ. Nō diſplicꝫ tibi pauꝑtas tua. nihil p̄t ea ditiꝰ iueniri. Vis noſcē q̄ꝫ locuples ſit: celū emit. Vñ et̄ Chrẏſ. Pauꝑtas inq̄t ē portꝰ tranquillꝰ: nihil opulentiꝰ eo q̄ pauꝑtatē ſpōte diligit ⁊ cū alacritate ſuſcipit. Vñ ⁊ Leo papa. Sꝑ diues eſt chr̄iana pauꝑtas nec pauet ī iſto mūdo indigētia laborare cui donatū ē in oīm reꝝ dño oīa poſſidere. Oꝑantibꝰ ḡ q̄ bona ſūt non omino eſt metuendum: ne eis deſit facultas operandi. Hec ille. Nempe ꝓpter paupertatem voluntariā a deo

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

amaris. Vñ Caſſiodor⁹. Paupes chri ſunt vicijs va/
cui ʒ ꝟtutibꝫ pleni. ſunt deſpecti hominibꝫ: ʒ acceptabi/
les deo. Itē ꝑ eam ad ꝑfectionē vie ⁊ ad patriā celeſtem
minaris. Audi de ꝓmo Origenē. Ille inq̇t q̇ vt fieret
ꝑfect⁹ tradidit bona ſua paupibꝫ: nō in ipo tꝑe q̊ tradi/
dit fiebat oīno ꝑfect⁹. ʒ ex illa die incepit ſpeculatio dei
adducē eū ad oīes ꝟtutes. Vñ ⁊ Amb. Silendi pa/
tientia. oportunitas loquēdi. ⁊ ꝯtempt⁹ diuitiaꝝ ſtꝫ ma
xima fundamenta ꝟtutum. Audi de ſcdo Chryſ. Pau
pertas eſt manuductrix q̄dam linea q̄ ducit ad celum.
Vñ ⁊ Aug⁹. Via celi eſt pauꝑtas ꝑ quā venit ad pa/
trem. Incipe erogare ſi non vis errare. Hec Aug. In/
ſuper pauꝑtas confert quietē. Vñ Greg. Quid in hac
vita laborioſius q̄ȝ terrenis deſiderijs eſtuare: quid qui
etius q̄ȝ nihil hui⁹ ſcli appetere: Item ꝯfert ſecuritatē
Vñ itidē Grego. Mag̃ eſt ſecuritas cordis nil ꝯcupiē
habere ſecularꝫ: q̇ nihil hꝫ in mundo qđ diligit: nihil ē
in mundo qđ ꝑtimeſcat. Hec Grego. Itē tanq̄ȝ mater
⁊ nutrix cuſtoſq̄ȝ mundiſſime religionis eſt. Vñ Iaco/
bus. Religio mūda ⁊ imaculata eſt imaculatum ſe cu/
ſtodire ab h̊ ſeculo. Qđ gloſator ſic declarat. Qui inq̇t
tꝑalia non diligit. imaculatū ſe ab h̊ ſeculo cuſtodit. Cō
ſtat autē ꝙ tꝑalia nō diligere ꝓprium eſt volūtarie pau/
pertatis. Deniq̄ȝ pauꝑtas voluntaria g̃ue iugū ſeruitu
tis excutit. Vñ dr̄ i Eccīaſtico. Pecunie obediūt oīa
Et certe obedire cui oīa obediūt. ſcꝫ pecunijs, eſt pro
culdubio tanq̄ȝ irrōnabilis dn̄i valde g̃ue iugū ſeruitu
tis Et certū ē ꝙ ab illo iugo ſeruitutꝫ q̇s pauꝑtate volū
taria liber reddit ⁊ imunis. Iđo etiā pauꝑtas eſt expe/
ditiua: Vñ Greg. Qui mihi on⁹ diuitiaꝝ abſtulit ad
currendū citi⁹ expediuit. ad patriā liberius intēdimus:
qꝛ pondere carem⁹. Itē eſt medicinalis ⁊ ſepe materi/
am ſubtrahit vicijs. Vñ Grego. Quos moꝝ infirmi/

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

tas vulnerat: eoſdē pauptatꝫ medicina ſanat. Itē paup-
tas pmus ḡdus eſt q̄ ad pfectōem aſcendit. Vn̄ ſalua-
tor an̄ oīa alia ad pfectōem diſponētia. Si vis inq̄t pfe
ctus eſſe. vade vende oīa q̄ habes ꝛ da paupib9. Ad p-
poſitū aūt de pmo ḡdu Euſebi9 expſſi9 eſt locut9. Cū
inq̄t celeſte regnū ī multꝫ bonis cōſideret. Prim9 ḡdus
ſcandentiū ipoꝝ eſt q̄ diuīo intuitu colūt pauptatē. Itē
pauptas meliorē ſortē accipit. Regnū em̄ celoꝝ heredi
tarie ē ipoꝝ pauperꝝ. Nobilia ꝟo hui9 ſecli ſtꝫ diuitū.
Hui9 quidē ſortꝫ diuiſio figurata videt ī libro Geneſe
os: vbi Abraā filijs ꝯcubinaꝝ largit9 ē munera. filio āt
ſuo nato de libera dedit cūcta q̄ poſſidebat. Itē facit in
celeſtib9 abundare. Per pauptatem em̄ voluntariā oīa
ꝑpter deum relinquentē. pt hō theſauros in celo multi-
plicare vel augere. Hui9 nimiꝝ rei teſtis eſt ipa ꝟitas.
Vende inq̄t om̄ia ꝛ da paupib9 ꝛ habeb theſauros in
celo. Demū pauptas voluntaria ipm̄ deū ꝯſtituit pau-
peris theſaurariū. Potēs em̄ eſt de9 depoſitū pauperꝫ
ſeruare in illū diem eternitatis iuſt9 iudex. Rurſum de
pauptatis miſeria gaudere deberes ſi ſcires quanta ob
illā tibi bona acciderent. Nempe poſt ꝟba illa ꝓphetica
(Beat9 q̄ intelligit ſup egenū ꝛ pauperē) ſeq̄tur in ꝓphe
tia. In die mala liberabit eū dn̄s. Quib9 ꝟbis alludēs
Petrus Rauen. ſic ait. In die mala ſine cā accuſat pec-
catum quem pauptas excuſat: imo accuſari non poterit
quem fames pauperis excuſauerit. Diem ꝟo malam vi
debit qui diem iudicij ſine aduocatōe paupis intrauerit
Hec ille. Nimirū pauptas ſic eſt dei ꝛ paupis vnitiua:
ꝙ ipſe de9 vult oīno intelligi in paupis pſona. Vn̄ Ra
uen̄. Beat9 inq̄t q̄ intelligit ſup egenū ꝛ paupem. Ore
mus igit vt ipe nob ītelligere intelligēda ꝯcedat q̄ ſe ſic
in paupe intelligi demōſtrat: vt ipe q̄ celū r̄git in paupe
nudus. ſic eſuriat in eſuriente ſatietas rerum. in ſitiente

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ſitiat fons fontiū. Eſuriui inq̄t ꝛc̄. Ecce de⁹ in celo pa/
nē comedit quē paup̄ i terra pep̄it. ꝛ qđ paup̄ accipit in
poculū de⁹ ſibi teſtat̄ infuſuȝ. Et q̄dē nō ſuffecerat dice/
re. Dediſtis mihi mādūcare ꝛ bibere: ȝ p̄mittit. eſuriui
ſitiui. q̄ꝛ paru⁹ fuiſſet amoꝛ paup̄is q̄ paup̄em ſuſcepiſ/
ſet niſi ꝛ paſſiones paup̄is aſſumpſiſſet. Nā ꝛ amoꝛ ve
rus nō ꝓbat̄ niſi in paſſionibꝫ. Hec Rauen̄. Poꝛro nō
odias p̄cioſam ꝛ amabilē paup̄tatē: vtpote quā ip̄e de⁹
amat. Hui⁹ p̄fecto rei p̄mū ꝛ infallibile ſignum eſt: q̄
dei filius eā ſibi ip̄i aſſumere voluit. Nā ecce i euangelio
de m̄re ei⁹ đꝛ. q̄ pep̄it filiū ſuū vnigenitū ꝛ pānis inuol
uit eū: ꝛ reclinauit eū i p̄ſepio: q̄ꝛ nō erat ei loc⁹ in diuer
ſoꝛio. Rurſum vbi dn̄s p̄ tributo ſoluēdo Petꝝ miſiſſe
đꝛ ad piſcandū. Gloſatoꝛ đt: q̄ tanta fuit paup̄tas chr̄i
vt vn̄ tributū daret non haberet. Rurſum cū in templo
p̄dicaſſet/ circūſpectis om̄ibꝫ cū iam veſp̄a eſſet exijt ī
Bethaniā cum duodecim. vbi gloſa đt: circūſpectis. ſi
q̄s eū hoſpitio ſuſcip̄et. Tāte em̄ paup̄tat̄ fuit ꝛ ita nul
li adulat⁹ vt in tāta vꝛbe nullū inueniret hoſpitiū. Rur
ſus de chr̄o illđ Threñ. intelligit̄. Recoꝛdare paup̄tat̄
mee. Deniq̄ȝ paup̄tas chr̄i creſcēdo p̄ceſſit. Quippe in
natiuitate pānis inuolut⁹ eſt: ꝛ p̄ domo habuit ſtabu/
lum: p̄ cuna p̄ſepium. Deinde nō habuit hoſpitiū: iuxta
illđ qđ dixit. Vulpes foueas habent ꝛ volucres celi ni/
dos. filius aūt hoīs non hȝ vbi caput ſuum reclinet. In
paſſione ꝟo etiā p̄ꝛijs veſtibꝫ ſpoliatus eſt. Inſuper vt
dicit Bern̄. accedit ad ꝯſolatōem paup̄ꝝ ip̄a q̄ paſtoꝛi
bus exhibita eſt viſitatio ꝛ allocutio angeloꝝ. Ve vob
diuitibꝫ q̄ h̄ vr̄am habetis conſolatiōem vt nō mereamī
ni habere celeſtē. Ergo cōſolamini conſolamini popule
meus dicit emanuel. i. nobiſcum deus. Ip̄e etenī ſaluuȝ
faciet non quoſcūq̄ȝ ȝ pplm̄ ſuū a peccatis eoꝝ. Deniq̄ȝ
pplm̄ ſuū ꝯſolari venit: vtiq̄ȝ pplm̄ humilē quē ſaluū fa

ciet. nam oculos ſupboꝝ humiliabit. Uis noſſe populum eiꝰ: tibi derelictꝰ eſt paup. Ipe xpo dñs ait. Ue vobis diuitib' q̄ habet͛ hic conſolatōez vr̃am. Utinā in eo ppl'o nos inueniri ſp̄ optemꝰ cui nō ðt ve: ſꝫ quē ꝯſolabitur dñs deꝰ ſuꝰ. Quis em̄ ꝯſolet eos q̄ ſuā hn̄t ꝯſolationē: Hec Bern̄. Demū tu q̄ ꝓpter pauptatē deſolar͛. plenā vtiqꝫ ꝯſolatōem haberes ſi noſſes q̄nta ꝑ diuitib' bn̄ficia ꝛ fauores deꝰ omp̄s impēdit ꝛ impēſurꝰ ſit pauperib'. Nā ecce chr̄s in ꝑncipio doctrine ſue btōs eē pauperes p̄dicauit. Un̄ in euange. Bti paupes ſpū. Chr̄s paupes dignos iudicat ſua mēſa. Un̄ in Luca legūtur paupes ad cenā dn̄i introducti. Deꝰ paupes adiuuat. Un̄ in pſalmo. Adiuuit paupem de inopia. Deꝰ pauperes elegit. Un̄ Iac. Nōne deꝰ elegit paupes in hoc mūdo: Deꝰ exaudit paupes. Un̄ in pſalmo. Deſiderium paupeꝝ exaudiuit dn̄s. Deꝰ memoꝛ eſt pauperum. Un̄ in pſalmo. Non in finē obliuio erit paupis. Deus de paupib' eſt ſollicitꝰ. Un̄ iteꝝ in pſalmo. Ego mēdicus ſum ꝛ paup. dn̄s ſollicitꝰ eſt mei. Deꝰ eſt refugium paupeꝝ. iuxta illō pſalmiſte. Factꝰ eſt dn̄s refugiū pauperi. Deꝰ eſt paupeꝝ foꝛtitudo. teſte Eſaia ad deū loquente. Factꝰ eſt inq̇t foꝛtitudo paupi. foꝛtitudo egeno in tribulatōe ſua. Deꝰ paupes ſaluat. Un̄ Ps̄. Parcꝫ inq̇t paupi ꝛ iopi: ꝛ aīas paupm ſaluas faciet. Deꝰ aſſumit paupes derelictos. Un̄ ps̄ ðo loquēs ait. Tibi derelictus eſt paup. Deꝰ ſpes eſt pauperum ꝛ exultatio. Hinc Eſaias dicit. In ipſo ſperabunt pauperes et in ſancto iſrael exultabunt: Deus nonnūqꝫ de pauperum exequiis prouidens ipſos ab angelis depoꝛtari facit ad locum quietis. Unde in Luca dicitur. Factum eſt vt moꝛeretur mendicus et poꝛtaretur ab angelis in ſinum abꝛae. Deniqꝫ vt vno verbo dicatur. tanta eſt dilectio dei ad pauperes vt bonū vel malum quod fit paupi ſi-

ſbi reputari fieri. Un̄ ipſe dicit. Qđ vni ex minimis me-
is feciſtis: mihi feciſtis.

¶☞ De Penuria Ca. V.

Porro non turberis de penuria que ꝓcedit. habe-
bis em̄ mãna qđ ſuccedit. Un̄ pplo iſrahelitico in
Deut. dictū eſſe reperitur. Afflixi te penuria ⁊ dedi tibi
cibū mãna. Et ſequit. Dn̄s deus tuus introducet te in
terrã bonã vbi abſq; penuria comedes panē tuū: ⁊ rerū
omniū abundantia ꝯfrueris. Iſtud implebit in futuro
ſuo mō. ⁊ nihilominus implet ad min⁹ ꝓ ſuſtētationis
neceſſitate etiã realiter. in hac vita. Sane hui⁹ rei imple
tionē is ſperare hʒ q̇ viceuerſa dei voluntatē implet. Cu
ius executioēm chr̄s ſibi ꝓ cibo deputat. Me⁹ inq̇t ci-
bus eſt vt faciã voluntatē ei⁹ qui miſit me. Qui ḡ hic ī
hoc cibo cōicant tanq̄ ſerui domeſtici ſcientes ⁊ adim-
plentes volūtatē dn̄i ſui nō mir̄ eſt ſi illis impletur qđ
de victu ꝓmittit. De penuria etiã ſeu indigentia vict⁹
⁊ veſtit⁹ nō triſtaris ſi h̄ qđ ꝯtra te ⁊ tibi ſiles chr̄us in
euangelio dixit aduerteres. Nolite inq̇t ſolliciti eſſe di-
centes. q̇d mãducabim⁹ aut q̇d bibem⁹: aut quo operi
emur. ſcit em̄ pat̄ vr̄ qꝛ his om̄ibꝫ indigetis. Querite ḡ
ꝓmū regnū dei ⁊ iuſticiã ei⁹: ⁊ hec oia adijcient vob.

Octau⁹ liber cōtinet cōſolationū

remedia oportuna ꝯ̄ illa turbatiua q̄ opponunt amici-
cie ⁊ ſocietati. Et hʒ capl'a nouem.

I De ꝯſolatōe ſup carētia ſiue amiſſiōe amici.
II De ſepatione amicorum.
III De ꝑditōe amicicie. ſ. antique vel ꝓoris
IIII De mala ſocietate ineuitabili
V De carentia humani fauoris
VI De relictione ab amico
VII De carētia terrene conſolationis